

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 5. maja 2017. godine
Ref. br.: RK 1060/17

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI02/17

Podnosilac

Fadil Aziri

Ocena ustavnosti presude (GSK-KPA-A-015/2014 od 20. aprila 2016. godine) Žalbenog veća Kosovske agencije za imovinu Vrhovnog suda Kosova

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Fadil Aziri iz sela Devet Jugovića, opština Priština (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presude (GSK-KPA-A-015/2014 od 20. aprila 2016. godine) Žalbenog veća Kosovske agencije za imovinu Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Žalbeno veće KAI) koju je podnosilac primio dana 22. septembra 2016. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude, koja je navodno "protivzakonita" i u suprotnosti sa članom 3. UNMIK Uredbe br.2006/50. Podnosioc zahteva, dalje, ne obrazlaže koje ustavne odredbe su povređene i koja ustavom zagarantovana prava.

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 10. januara 2017. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 27. februara 2017. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Altaya Suroya za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Almiro Rodrigues (predsedavajući), Ivan Čukalović i Selvete Gërzhaliu-Krasniqi.
7. Dana 06. marta 2017. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Žalbenom veću KAI.
8. Dana 05. aprila 2017. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

9. Dana 21. avgusta 2000. godine, podnosilac zahteva je kao kupac sklopio ugovor o kupoprodaji nepokretne imovine (katastarske parcele br.193 i 194/6) sa Dragoljubom Stamenkovićem kao prodavcem kod advokata Januza Muratija.
10. Dana 11. decembra 2005. godine, podnosilac zahteva je kao kupac sklopio ugovor o kupoprodaji nepokretne imovine (katastarske parcele br.194/1,2,3) sa Spasojem Stamenkovićem kao prodavcem kod advokata Januza Muratija.
11. Oba ova ugovora nisu overena u Osnovnom sudu, a same katastarske parcele su imale veći broj suvlasnika članova porodice Stamenković.
12. Dana 14. marta 2007. godine, Dragana Stamenković (jedna od suvlasnika gore pomenutih katastarskih parcela) je podnela zahtev (br.21215) za potvrđivanje imovinskih prava Kosovskoj agenciji za imovinu, u kome je tražila ponovni

posed $\frac{1}{4}$ idealnog dela parcele 194/1 u površini od 96 m² sa pomoćnim objektima, dvorište u površini od 5.00 ari i voćnjak druge klase u površini od 5.54 ari, koji se nalazi u Devet Jugovića u Prištini (u daljem tekstu: sporna imovina).

13. Kao dokaz da je suvlasnik sporne imovine, Dragana Stamenković je u žalbi je Kosovskoj agenciji za imovinu (u daljem tekstu: KAI) podnela sledeća dokumenta:
 - Posedovni list br.109, od 23. marta 2006. godine, izdat od strane Uprave za geodeziju – Centar za nepokretnu imovinu u Opštini Priština, u kojem se baba Dragane Stamenković navodi kao vlasnik $\frac{1}{4}$ idealnog dela sporne imovine;
 - Odluku o nasleđivanju O.br.196/96 od 17. aprila 2002. godine, donetu od strane Opštinskog suda u Prištini, u kojem se navodi da je Dragana Stamenković nasledila $\frac{1}{7}$ idealnog dela potpunog nasleđivanja;
 - Potvrdu o imovinskim pravima br.011/095-43684 od 4. decembra 2012. godine, izdatu od strane Katastra u Prištini, u kojoj se Dragana Stamenković navodi kao suvlasnik $\frac{1}{7}$ idealnog dela sporne imovine.
14. Podnosilac zahteva se u ovom sporu pred KAI pojavio kao suprotna strana ističući da nije izvršio uzurpaciju sporne imovine, već da je istu stekao gore pomenutim ugovorima iz 2000. i 2005. godine.
15. U prilog svojih tvrdnji, podnosilac zahteva je priložio i tužbu podnetu Opštinskom sudu u Prištini od 26. januara 2011. godine, kojom je tražio potvrđivanje vlasništva nad parcelama 193, 194/1, 2, 3, 6.
16. Dana 11. juna 2013. godine, Komisija Kosovske agencije za imovinu (odlukom KPCC/D/R/205/2013) je odlučila da usvoji zahtev Dragane Stamenković sa obrazloženjem da je ona vlasnik $\frac{1}{7}$ idealnog dela sporne imovine, na osnovu podnetih dokaza i u odsustvu validnih dokaza od suprotne strane (podnosioca zahteva).
17. Dana 23. oktobra 2013. godine, odluka KPCC/D/R/205/2013 Komisije Kosovske agencije za imovinu (u daljem tekstu: KKAI) je dostavljena podnosiocu zahteva.
18. Dana 19. novembra 2013. godine, podnosilac zahteva je podneo žalbu protiv odluke KPCC/D/R/205/2013, osporavajući nadležnost KAI navodeći da *“odluke KAI se isključivo odnose na određeni vremenski period od 27.2.1998. godine do 20.6.1999. godine.”*
19. Podnosilac zahteva je u žalbi isticao da gubitak imovine nije posledica oružanog sukoba u periodu od 1998-99 godine. Podnosilac je tvrdio da je Dragana Stamenković izgubila posed nad traženom imovinom zbog transakcije obavljene kupoprodajom u 2005. godini, pokrenute od strane Spasoja Stamenkovića.

20. Dalje, podnosilac je tvrdio da je on je znao da Spasoje Stamenković nije jedini vlasnik tražene imovine, već ga je kao takvim smatrao. On nije osporio idealan deo Dragane Stamenković. Podnosilac zahteva je takođe izjavio da je predao tužbu pred redovnim sudovima, kojom je tražio utvrđivanje vlasništva nad traženom imovinom.
21. Dana 14. jula 2014. godine, Dragana Stamenković je podnela odgovor na žalbu, u kome je navela da navodi podnosioca zahteva u žalbi “ o tome da je kupio traženu imovinu nisu istiniti, zato što on ne može da dokaže da je on otkupio od strane svih suvlasnika, zato što Spasoje i Dragoljub Stamenković nisu bili jedini suvlasnici imovine.“
22. Dana 20. aprila 2016. godine, Žalbeno veće KAI je (presudom GSK-KPA-A-015/2014) odbilo kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva i potvrdilo odluku KPPC/D/R/205/2013 od 11. juna 2013. godine, obrazlažući:

“...Ugovor o prenosu prava na nepokretnosti između nosilaca prava svojinu zaključuje se u pismenom obliku; a potpisi ugovarača overavaju od strane suda“, proizilazi da ugovori predati od strane žalioca ne ispunjavaju zakonski kriterijum predviđen ovim zakonom, stoga oni ne proizvode bilo kakvo dejstvo za stranke. Međutim, iz utvrđenih dokaza proizilazi da ugovor iz 2005. godine koji se odnosi na traženu imovinu prodavac nije bio vlasnik čitave imovine, već samo jednog njenog dela. Dakle, na osnovu Zakona o osnovama svojinsko pravnih odnosa (Službeni glasnik br.6/80), član 14, stav 2 se predviđa da je prodaja nepokretne imovine u posedu nekoliko suvlasnika validna samo ako postoji saglasnost suvlasnika. U nastavku žalilac je imao saznanja da prodavac Spasoje Stamenković u ugovoru zaključenom iz 2005. godine nije bio jedini vlasnik kada je u međuvremenu svrha pomenutog ugovora bilo otuđenje parcele. Shodno tome, ugovor nije važeći i ne utiče na pravo žalioca u žalbi nad traženom imovinom.“

Navodi podnosioca

23. Podnosilac zahteva najpre široko opisuje činjenično stanje i navodi niz povreda zakona i UNMIK Uredbe br.2006/50, ali iste ne povezuje sa ustavnim odredbama i ne obrazlaže koja ustavom zagarantovana prava su povređena.
24. U osnovi podnosilac zahteva ističe iste tvrdnje koje je isticao i u žalbenom postupku pred Žalbenim većem KAI navodeći da: KKAI nije imala nadležnost da odlučuje u ovom sporu, jer je njena nadležnost ograničena na period od 27. februara 1998. godine do 20. juna 1999. godine; da Dragana Stamenković nije izgubila imovinsko pravo u pomenutom periodu; da zbog gore navedenih razloga ni Žalbeno veće KAI nije imalo nadležnost da odlučuje u sporu; da je on stekao pravo vlasništva na osnovu ugovora iz 2000. godine, odnosno 2005. godine; da je podnosilac od toga vremena u posedu i korišćenju sporne parcele; da se podnosilac nikako ne može nazvati uzurpatorom, već je isti za ovu imovinu platio iznos od 33.000 evra.
25. U prilog svojih tvrdnji podnosilac navodi daje je Dragana Stamenković, sama izjavila “izgubila vlasništvo nad imovinom zbog oružanog sukoba u periodu

1998/99, navodeći datum 28. jun 1999. godine, kao datum gubitka imovine“. Podnosilac, dalje, zaključuje, ako je tačno “da je imovina izgubljena 28. juna 1999. godine, onda proizilazi da je to bilo nakon 20 juna, dok se nadležnost KAI-a za odlučivanje upravo odnosi na period od 27. februara 1998. godine do 20. juna 1999. godine.“

26. Podnosilac zahteva smatra da je “došlo do zakonske i ustavne povrede od strane Kosovske agencije za imovinu (KAI), tačnije od strane Komisije za imovinske zahteve Kosova u donošenju odluke, KPCC/D/R/205/2013 od 11. juna 2013. godine i da odgovor o tome da li je nadležna da odlučuje o imovinsko pravnim zahtevima izgubljenih pre ili posle perioda od 27. februara 1998. godine do 20. juna 1999. godine.“
27. Na kraju, podnosilac zahteva od Suda traži “da presudu Vrhovnog suda Kosova, GSP-KPA-A-015/2014 od 20. aprila 2016. godine ukine-stavi van snage, i isto tako i odluku Komisije za imovinske zahteve Kosova, KPCC/D/R/205/2013 od 11. juna 2013. godine i proglasi nenadležnim, dok predmet pošalje Osnovnom sudu kao stvarno i mesno nadležnim, pošto je već podneta tužba sa oznakom, C.br.278/11 i da se spoji sa ovim predmetom u meritornom odlučivanju.“

Prihvatljivost zahteva

28. Sud prvo ispituje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje propisani Zakonom i predviđeni Poslovníkom.
29. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

„1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom“.

30. Sud se, takođe, poziva na član 48. [Tačnost podneska] Zakona, koji predviđa:

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori“.

31. Štaviše, Sud uzima u obzir pravilo 36 (1) d) i (2) a) Poslovníka, koje predviđa:

(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

[...]

d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključí:

[...]

(a) da zahtev nije prima facie opravdan.

32. U ovom slučaju, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva ispunio proceduralne uslove predviđene članom 113.7 Ustava. Međutim, da bi utvrdio prihvatljivost zahteva Sud, dalje, mora oceniti da li je podnosilac zahteva ispunio uslove propisane članom 48. Zakona i uslove prihvatljivosti predviđene u pravilu 36 Poslovnika.
33. Sud smatra da je podnosilac zahteva izgradio svoj slučaj na zakonitim osnovama, odnosno na pogrešnom tumačenju relevantnih zakona i UNMIK Uredbe br.2006/50 od strane KKAI i Žalbenog veća KAI.
34. Sud primećuje da podnosilac zahteva uglavnom ponavlja tvrdnje koje je iznosio u žalbenom postupku pred Žalbenim većem KAI u vezi činjeničnog stanja i nadležnosti KKAI i Žalbenog veća KAI.
35. Dalje, Sud primećuje da je (odlukom KPCC/D/R/205/2013) KKAI i (presudom GSK-KPA-A-015/2014) Žalbenog veća KAI detaljno objašnjeno činjenično stanje; ova odluka obrazlaže zašto su ugovori koje je podnosilac sklopio sa pojedinim suvlasnicima neformalni; navodi da je zakon zahtevao da oni budu u pismenoj formi i overeni od strane suda da bi proizveli pravno dejstvo.
36. Na kraju, ove odluke objašnjavaju i to u kojoj meri su ugovori validni, odnosno da se odnose samo na one suvlasnike koji su ove ugovore potpisali i da ne mogu proizvesti pravno dejstvo prema licima odnosno suvlasnicima koji ove ugovore nisu potpisali, što je u konkretnom slučaju vlasnik sporne imovine.
37. Zbog gore navedenog, Sud neće dalje razmatrati tvrdnje podnosioca u vezi činjeničnog stanja, jer nije uloga Ustavnog suda da utvrđuje da li je određena vrsta dokaza dozvoljena, koje dokaze treba uzeti, niti da precizira koji su dokazi prihvatljivi, a koji ne. To je uloga redovnih sudova. Zadatak Ustavnog suda je da utvrdi da li su postupci u redovnim sudovima bili pravični u celini, uključujući i način na koji su dokazi uzeti (vidi: slučaj *Dukmedjian protiv Francuske*, aplikacija br. 60495/00, stav 71, ESLJP, presuda od 31. januar 2006. godine).
38. Sud je, dalje, razmatrao tvrdnje podnosioca u vezi nadležnosti KKAI i Žalbenog veća KAI da meritorno odlučuje u vezi sporne imovine i sud se ovde poziva upravo na član 3.1 na UNMIK Uredbe br.2006/50 koji u vezi nadležnosti predviđa sledeće:

“3.1 Kosovska agencija za imovinu je nadležna da preko Izvršnog sekretarijata prima i registruje, a preko Komisije za imovinske zahteve rešava, uz postojanje prava na podnošenje žalbe Vrhovnom sudu Kosova, sledeće kategorije zahteva povezanih sa sukobom koji uključuju okolnosti koje su direktno povezane sa, ili su proistekle iz oružanog sukoba koji se desio između 27. februara 1998. godine i 20. juna 1999. godine:

- (a) vlasnička potraživanja u odnosu na privatnu nepokretnu imovinu, uključujući poljoprivrednu i komercijalnu imovinu, i*
- (b) zahteve koji obuhvataju prava na korišćenje privatne nepokretne imovine, uključujući poljoprivrednu i komercijalnu imovinu, kada podnosilac zahteva trenutno nije u stanju da koristi ta imovinska prava.“*

39. U vezi ovih tvrdnji podnosioca, Sud primećuje da period “*između 27. februara 1998. godine i 20. juna 1999. godine*” koji podnosilac pogrešno tumači kao period nadležnosti, ne predstavlja period koji određuje nadležnost KKAI i Žalbenog veća KAI da meritorno odlučuje, već određuje vreme koje se smatra periodom oružanih sukoba.
40. Dok je isključiva nadležnost KKAI i Žalbenog veća KAI određena za sve zahteve koji su navedeni u stavu (a) i (b) koji su posledica “*okolnosti koje su direktno povezane sa, ili su proistekle iz oružanog sukoba koji se desio između 27. februara 1998. godine i 20. juna 1999. godine*”. Svoju nadležnost KKAI i Žalbeno veće KAI određuju prema gorenavedenim okolnostima za svaki pojedinačni slučaj.
41. Sud ponavlja da nema zadatak da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu navodno počinjenim od strane redovnih sudova prilikom ocene dokaza ili primene zakona (zakonitost), osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Podnosilac zahteva mora podneti obrazloženu tvrdnju i ubedljiv argument kada tvrdi da je javni organ povredio ustavna prava i slobode zaštićene Ustavom.
42. Pored toga Sud, takođe, ponavlja da je uloga Ustavnog suda da obezbedi poštovanje prava garantovanih Ustavom i drugim pravnim instrumentima, a ne da se bavi tumačenjem i primenom unutrašnjeg prava; to je uloga redovnih sudova (vidi slučaj: *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. godine, vidi, takođe slučaj: KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, Ustavni sud, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
43. Sud smatra da je podnosilac zahteva imao mogućnost da predstavi pred redovnim sudovima materijalne i pravne razloge za rešavanje spora; njegovi argumenti su uredno saslušani i uredno pregledani od strane KKAI i Žalbenog veća KAI; postupci su, gledano u celini, bili pravični i donete odluke su bile detaljno opravdane.
44. Sud, dalje, smatra da se podnosilac zahteva ne slaže ishodom postupka pred redovnim sudovima. Međutim, nezadovoljstvo podnosioca ishodom postupka od strane redovnih sudova ne može samo po sebi pokrenuti dokazanu tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje (vidi: *mutatis mutandis* slučaj *Mezotur - Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, stav 21, EKLJP, presuda od 26. jula 2005. godine).
45. Sud primećuje da podnosilac zahteva nije izneo preciznu i konkretnu tvrdnju o povredi svojih prava i nije objasnio kako je i zašto presuda Žalbenog veća KAI mogla povrediti njegova ustavna prava; on je samo naveo da je došlo do povrede ustavnih prava. On nije pružio nikakav *prima facie* dokaz koji bi ukazao na povredu njegovih ustavnih prava (vidi: *Trofimchuk protiv Ukraine* ESLJP, paragrafi 50-55. presuda br. 4241/03) od 28. oktobra 2010. godine).
46. Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio tvrdnje da su relevantni postupci na bilo koji način bili nepravični ili proizvoljni i da su osporenom

odlukom povređena ustavna prava i slobode garantovane Ustavom i EKLJP (vidi: *mutatis mutandis: Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. godine).

47. Dakle, Sud smatra da uslovi prihvatljivosti, utvrđeni Ustavom, dalje precizirani Zakonom i propisani Poslovníkom nisu ispunjeni.
48. Stoga, Sud utvrđuje da je njegov zahtev neprihvatljiv, kao očigledno neosnovan na ustavnim osnovama.

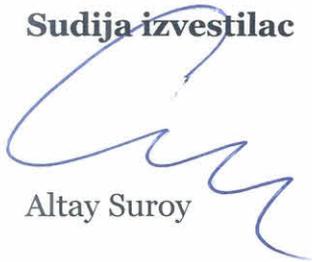
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova, u skladu sa članom 113.7. Ustava, članom 48. Zakona i pravilima 36 (2) a) i 56 Poslovníka, na sednici održanoj 05. aprila 2017. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

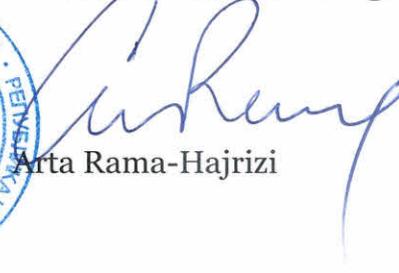
Sudija izvestilac

Altay Suroy

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi